

KAPITOLA TŘETÍ: PŘIŠLO JARO

„Kateřinko, poběž!“

František vesele zamával bičem nad hlavou a pak jím několikrát šlehl před sebe. „Podívej, jak se točí!“

Po hradním nádvoří se točila a poskakovala barevná šamrha, káča, kterou Františkovi vyřezal jeho velký kamarád, kníratý mušketýr Petr Berka. Za takovou krásnou hračku mu František rád slíbil, že už konečně nechá jeho knír na pokoji, a tak se teď mohl prohánět po celém hradě, práskat kolem sebe bičem a pronásledovat roztočený dřevěný kotouč, o kterém nikdy nevěděl, kam na hrbolaté hlíně právě odskočí.

„Doprava, běží doprava! A né – točí se do kurníku! Chyť ji! Chyť! Jejda...“

Točící se šamrha si to skutečně namířila pootevřenými vrátky přímo do kurníku. Poplašené slepice uskakovaly před neznámým vetřelcem, s hlasitým kdákáním začaly před káčou utíkat, mávaly nemotornými křídly a za chvíli zaplnily celé nádvoří.

„Švédi!“ vypískl František nadšeně. „Hurá na ně! Však my vám ukážém!“ rozběhl se klučina přímo doprostřed pípajícího a kdákajícího hejna a provázkovým bičikem začal vyděšeným ptákům práskat nad hlavou. „Žeňte je! Žeňte jeéé!“

Reakce obyvatel hradu na sebe nenechala dlouho čekat. Rozhořčené kdákání všem brzy prozradilo, že se tu něco děje. Muži se odvraceli ze svých hlídek, jiní se vyklonili z hradních oken. Co je to tam za rámus?

„Františku! Okamžitě ty Švédy nech na pokoji! Chceš, aby přestali snášet?“ Mohutný hlas se rozlehl po nádvoří. Nebylo pochyb, velitel se zlobí!

„Hned, hned, už to bude. Radši je teda zaženu do kurníku!“

František se rychle rozběhl za jedním nejnebezpečnějším vojákem, tedy vlastně slepicí, tou popelavou, která se odvážila od kurníku nejdál. S rozpřaženou náručí se k ní rychle blížil, ještě krůček, ještě jeden a bude ji mít... Ale milá slepice se lekla nového vetřelce, zlostně kdákla, mávla křídly, v poslední chvíli před chlapcem uskočila a František se natáhl jak dlouhý tak široký do bláta. A aby nebylo těm potupám konec, ze všech hradních oken se v té chvíli ozval pobavený smích.

„Už máš tam dole uklizeno?“ ozval se znovu přísný hlas velitele.

„Ano, prosím, už skoro ano,“ pípl kluk pokorně a zkroutěně se rozhlédl nádvořím. Katka už našťestí ostatní slepice sehnala, zbývá jen tahle popelka, takže vlastně ani tolik nelže...

„Ať se nám zase nějaká neztratí!“

„Nebojte!“ František si stoupl tak, aby velitel popelavou slepicí nezahlédl. Zase mi všichni budou vyčítat, že se ty slepice ztrácejí kvůli mně, pomyslel si zamračeně. Na světě vážně není žádná spravedlnost!

Velitel ustoupil od okna a usmál se. Ten kluk! Doma si s ním asi užijí. Taky bych jednou takového chtěl mít... Ale je potřeba dát mu najevo přísnost, jinak by nám tady z hradu brzy udělal kůlničku na dříví.

Vyhlédl znovu z okna a s uspokojením si všiml, že i poslední Švéd je už mimo nebezpečí. To bude určitě zásluha Kateřiny, pomyslel si. Ještěže tady to děvče máme, jako chůva je prvotřídní.

„My si radši půjdeme hrát ven,“ zavolal z nádvoří František, který si všiml velitele v okně.

„Taky si myslím, že to bude lepší,“ zabručel voják sám pro sebe. Pak se naposled vyklonil z okna. „Jen s doprovodem!“ připomněl ještě Františkovi a Kateřině rozhodně.

„Já vím!“

Chlapec odvázal Vlka a vydal se do nitra hradu hledat Lukáše nebo Jakuba, kteří by se s ním a s Katkou mohli jít podívat do okolí hradu. Přestože Švédové byli daleko a kolem hradu bylo bezpečně, opatrnosti nikdy nebylo nazbyt. Velitelovo nařízení bylo jednoznačné – chtějí-li se mladší děti proběhnout po lese, musí s nimi jít alespoň jeden ze starších chlapců. A František proti tomuto jedinému rozhodnutí nikdy neprotestoval, protože byl rád, že se s bratry aspoň na chvíli uvidí.